

Оставихъ да се смѣжатъ, и не притурихъ нити една дума. Два-три пѣтя съсѣдитъ ми ми продумвахъ; мълчяхъ.

« Ще бжде оставилъ прозорецътъ; — ще бжде се махнѣлъ; — дава ухо на въздишанията на Магделина; — ще бжде се разсърдилъ дѣто се смѣхми. »

Таквизи имъ бѣхъ разговоритъ за нѣколко врѣме, додѣто начялникътъ заповѣда че не трѣбува веке да се занимаватъ съсъ мене.

« Амъ мълчете, говеда, дѣто не знаете какво казувате. Съсѣдътъ ни не е толкосъ простакъ колкото го мислите, вий, които не ви иде отрѣжки да разсѣдите какво да е. Колкото за мене, азъ се шегувамъ, нѣ послѣ разсѣждамъ; защото наистина нѣма нити единъ дебелакъ дѣто да не знае да става бѣсенъ като насъ; нѣ да е човѣкъ малко по-много веселъ, да има по-много любовъ и повѣренѣе къмъ Бога, какво мислите да показува това? »

« — Сега и азъ като разсѣдихъ, притури единъ отъ тѣхъ, туй може да покаува, че онзи човѣкъ е по-малкъ разбойникъ отъ насъ. »

« — Право! извика начялникътъ съсъ единъ Стенторски (*) гласъ; тосъ пѣтъ хванхъ да мислиѣ добрѣ за куфалницата ти. »

Наистина, че никакъ не се възгърдѣливихъ дѣто съсѣдитъ ми ме зехъ за *по-малкъ разбойникъ* отъ тѣхъ сичкитъ; обаче драго ми бѣше да видѣхъ, че тѣзи злочести не останахъ безъ да търсѣтъ нѣкои чюства на благоволенѣе.

Чюкихъ на прозорецътъ, като да сѣмъ пакъ

(*) Стенторъ е името на одного отъ юнацитъ дѣто отидохъ да завладѣятъ Троя, и на когото гласътъ билъ много грѣмогласенъ.